

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2268/2018
29.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Драгослав Ристић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Радивоје Јовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1031/17 од 24.08.2017. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1031/17 од 24.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4023/16 од 23.12.2016. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди ништавим и да не производи правно дејство уговор о зајму закључен 01.03.2008. године између туженог ББ као зајмодавца и тужиоца АА, као зајмопримца и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 539.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1031/17 од 24.08.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 4023/16 од 23.12.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Из садржине ревизије произилази да се

указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, што је истицано у поступку по жалби. Имајући у виду да се другостепени суд правилно изјаснио о непостојању назначене повреде одредбе парничног поступка у другостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, као ревизијски разлог по члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је власник фирме „ВВ“ ДОО са седиштем у Делатност те фирме је пословање у вези са некретностима. Тужени ББ је имао намеру да уложи своја средства у некретности у ... па га је ГГ упознао са тужиоцем. Парничне странке су се усмено договориле о заједничком пројекту изградње хотела у ... и у том циљу је у канцеларији адвоката ДД из ... дана 31.05.2007. године закључен уговор о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу „ЂЂ“ ДОО, са седиштем у Оснивачи назначеног привредног друштва су предузеће „ЕЕ“ из Републике ..., чији је власник ЖЖ, кога је тужени, као пријатељ заступао у преговорима око оснивања предузећа, ЗЗ, предузеће „ВВ“ ДОО, заступано од стране тужиоца, и ГГ, који је именован за директора новоосноване фирме. У циљу реализације послова сарадње, предузеће „ВВ“ ДОО дана 28.09.2007. године од „ИИ“ АД ... је купило стамбену зграду и двориште у ..., у ... број ..., по цени од 400.000 евра, која цена је од стране купца исплаћена у целости. Финансирање куповине и изградња хотела углавном је вршено путем страних улагања, на начин да су страни улагачи на приватне рачуне тужиоца и ГГ уплаћивали средства у сврху реализације пројекта, а која су се потом путем позајмица оснивача „ВВ“ ДОО уплаћивана на рачун овог предузећа. Тако је 19.02.2008. године ЈЈ на приватни рачун тужиоца уплатио 75.000 евра путем ... дознаке, те је 07.07.2008. године уследило закључивање уговора о позајмици износа од 2.984.571,00 динара између „ВВ“ ДОО као зајмодавца и „ЂЂ“ ДОО као зајмопримца. Парничне странке су имале бројне пословне подухвате, а током вишегодишње сарадње је дошло до развијања пријатељских односа међу њима. Тужилац је од туженог затражио позајмицу 75.000 евра. Тужени му је око нове 2007/08 године, као добром пријатељу, овај износ дао на руке без потписивања признанице уз усмени договор да рок враћања зајма буде два месеца. На инсистирање супруге туженог КК (која му је у то време била девојка), тужени је затражио да тужилац потпише уговор о зајму што је тужилац и учинио 01.03.2008. године. У том уговору је наведено да тужени тужиоцу предаје на руке 75.000 евра, са роком враћања од 60 дана, а да тужилац као зајмопримац гарантује враћање позајмљеног новца целокупном својом непокретном и покретном имовином, а да ће по враћању целокупног уговореног износа, зајмодавац зајмопримцу издати потврду о враћању зајма. Услед недостатка средстава пројекат изградње хотела у ... у ... није реализован. Дошло је до потешкоћа у пословној сарадњи парничних странака и у њиховим другим заједничким аражманима. Тужилац није вратио туженом позајмицу од 75.000 евра, а тужени је 15.08.2011. године поднео тужбу против овде тужиоца ради враћања назначеног износа. Поступак по тој тужби се води пред Основним судом у Новом Саду под П 7267/11 и поступак је у време доношења првостепене пресуде био у прекиду.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то члан 557. Закона о облигационим односима. Правилно је закључено да је уговор о зајму пуноважан правни посао, да није у супротности са принудним прописима, добрим обичајима и моралом да је мотив за

закључење предметног уговора о зајму у складу са одредбом члана 557. ЗОО. Назначеним чланом је прописано да је зајмодавац дужан да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или који других заменљивих ствари, а зајмодавац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

Евидентно је да је дошло до закључења уговора између тужиоца као зајмопримца и туженог као зајмодавца. У предвиђеном року тужилац није вратио позајмљени новац, па су правилно нижестепени судови оценили да је тужбени захтев тужиоца за утврђивање ништавости уговора неоснован. Чињеница, да у менту закључења уговора није дат новац од стране туженог тужиоцу, обзиром да је исти новац добио пре закључења уговора није од посебног значаја на околност да се може сматрати да је такав уговор ништав и не производи правно дејство, а ово из разлога што је евидентно да је новац од стране туженог као зајмодавца предат тужиоцу као зајмопримцу, али да исти у уговореном року новац није вратио. Чињеница да су странке потписале уговор без икакве овере није од посебног значаја из разлога што закон не прописује обавезност овере уговора о зајму.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе из ревизије којима се оспорава законитост нижестепене одлуке али налази да се наводима у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић